

Година IV.

София, 21 ноемврий 1924 год.

ИЗЛИЗЪ

Органъ на бившиятъ македоно-одрински революционери

Урежда редакционенъ комитетъ = Излиза седмично

Редакция и администрация на улица „Прѣславъ“ № 4---София. Телефонъ 1932

АБОНАМЕНТЪ: За България годишно 120 лева, полугод. 65 лева; За странство 200 лева; За Америка 2 долара

ПИСМО ОТЪ МАКЕДОНИЯ

Милий братко,

Ти помнишъ днитѣ на моето отчаяние, когато бѣхъ тамъ при тебе, и моя куинежъ да бжда удостоенъ отъ славния войвода Георги Вѣндевъ да стана неговъ вѣренъ четникъ. Ето азъ изпитахъ най-сладкото чувство да бжда приетъ и да отдамъ душата си и силитѣ си въ кървата отплата съ тиранитѣ и потисниците на нашитѣ мили братя и сестри въ Македония и за нейната свобода.

Презъ гжсти вѣковни гори и бързотечни рѣки, брате, азъ бродя въ родната и мила татковина и чувствувамъ се гордъ и великъ, защото успѣхъ да се издигна надъ себе си, защото и азъ се почувствувахъ борецъ за правата и за свободата ѝ.

Между другари силни, решителни-идеални — се отзовахъ и съ нетърпѣние очаквахъ минутата, когато нашиятъ войвода бащински ни погледна и засвѣтва да бждемъ спокойни, бодри и готови за самопожертвование въ предстоящата борба.

Часовиятъ съобщи, че е забелѣзалъ врага, който ни дебнѣлъ; войводата е спокоенъ. Той даде заповѣдъ да заемемъ позиция и да стрѣляме само на месо. Ето и сръбската сганъ отъ Стоянъ Мишевъ и другитѣ измѣнници, придружавани отъ жандармерия и войска. Четата откри огънь по тѣхъ; следъ 3-ма убити и 3-ма ранени сганъта се прѣсна. Спрѣхме.

Нападателятъ се приготвиха за атака. Тя започна съ гърмежъ и бомби отъ всички страни. Настѣпва безбройна маса срѣщу 33-ма, решени на смъртъ. Кървава борба. Гърмъ, трѣсъкъ, псувни и викове.

Войводата се изправи спокоенъ и ни окуражи: „Момчета, недѣйте се стрѣска отъ многочислеността на врага — тѣ сж продажници и страхливци. Напредъ, побѣдата е съ насъ, които сме се решили да умремъ! Напредъ! Който падне въ тая кървава борба, не ще умре, а ще живѣе на вѣчни времена! Той се понесе прѣвъ, и четата отблъсна неприятеля съ ура, като покоси 8 убити и неизвѣстенъ брой ранени отъ сръбска страна.

Нападателятъ, получили нови подкрѣпления отъ Малешевско и Струмишко, за трети пжтъ настѣпиха. Новъ трѣсъкъ, викове и псувни. Гората ечи отъ пукотевицата. Нашитѣ амуниции сж недостатъчни; спомнихъ си въ тоя моментъ шепата герои на Шипка, които съ камъни и дървета устояха на Сулеймановия напоръ.

Сръбскитѣ офицери викатъ: „бий! Огънь! Ножъ! Майку бугарску, предайте се!“ Ободрени отъ войводата, ние ударихме напредъ; започна се ржкопашенъ бой, на който агентитѣ на сръбското злато тоя пжтъ на чело съ Пандурски, не устояха; тѣ се прѣснаха съ нови жертви. При тоя бой войводата бѣше тигъръ, а четницитеѣму—вѣрни последователи. Въ тая страшна сватка ние изгубихме само единъ много скъпъ, другаръ: единъ старъ дѣецъ, замѣстникъ на Струмишкия войвода, Миланъ П о с т у л а р с к и б и д е р а н е н ъ т е ж к о в ъ г ѣ р д и т ѣ. Той бѣше сс изправилъ съ гърди срѣщу неприятеля и викаше: „Напредъ момчета! Героитѣ умиратъ не съ плачь, а съ пѣсни!“ И екиа гѣрата отъ „Изгрѣй зора на свободата!... Това бѣ къмъ 1 часа следъ пладне.

Отъ 1—4 ч. сѣрбитѣ ни обстрелваха отдалече. На 4 ч. отпочнаха нова атака, която трая 15 минути. Войводата прегледа пушкитѣ ни и ни приготви. Последва удара: сѣрбитѣ не успѣха и оставиха 11 жертви, между които и 1 офицеръ. Войводата използва момента и ни обясни поражението на сѣрбитѣ и значението на нашата борба: „Въ Бѣлградъ и Атина помислиха, че следъ подлото убийство на нашия великъ вождъ, Тодоръ Александровъ, дѣлото е пропаднало: не, другари, въ името на Тодора ние ще продължимъ още по-силно борбата, така както я води той и плеадата знайни и незнайни герои“.

Следъ прѣсването на сѣрбитѣ ние се озовахме на Огражденъ предъ „Арамийската чука“. Това бѣ на 7 т. м.; сутринъта смѣтахме да заемемъ върха ѝ, обаче шпионско око ни проследило, и заранъта пакъ бидохме обиколени отъ войска, жандармерия и Пандурски. Часътъ е 6 и пол. сутринъта. Гората отново заехтѣ отъ куршуми и бомби. Нашия войвода умѣло и тактично ни пази. При

безброй атаки само единъ четникъ бѣ раненъ — Панде Коцевъ — който продължи да стреля. Къмъ 5 ч. сп. пл. войводата заповѣда да атакуваме лѣвия флангъ на сѣрбитѣ. За кжсо време го разбихме, качихме ранения си другаръ на историческото муле и се отдалечихме въ непроходимата гора: тукъ той почина; ние го разцѣлувахме и изпратихме чрезъ духа му поздравъ на нашия великъ учитель Тодора. Погребахме го въ закрито мѣсто, кждето свободното македонско поколение ще му дигне паметникъ и ще прослави неговитѣ подвизи.

Азъ обикнахъ новитѣ си другари повече отъ тебе. Азъ съмъ въ пжтя на революционера, по пжтя на любимия войвода, който е страшилище за сѣрбитѣ; и надѣвамъ се, че съ герои като него скоро ще изгрѣе зората на македонската свобода!

Цѣлувамъ те твой Х.